

ZIG ZIGLAR (1926–2012) a fost un cunoscut orator și autor de cărți motivaționale. S-a născut în Alabama, într-o familie cu 12 copii, și a rămas orfan de tată la vârsta de șase ani. În tinerețe s-a înscris la facultate, însă curând a renunțat la cursuri pentru a lucra ca agent de vânzări. Din 1970, Ziglar s-a dedicat carierei de orator motivațional, începând să țină discursuri pe tot cuprinsul Statelor Unite. În 1975 i-a fost publicată prima carte, devenită rapid bestseller.

A fondat compania Ziglar Inc., pe care a și condus-o. Încă de la început, menirea companiei a fost aceea de a-i ajuta pe cei care doreau să-și pună în valoare toate resursele fizice, intelectuale și spirituale. Sute de organizații din lumea întreagă îi studiază cărțile, programele video și casetele audio sau participă la cursurile de formare a angajaților. Ziglar a scris peste 30 de cărți – abordând teme precum dezvoltarea personală, vânzările, leadershipul, etica, performanța, persuasiunea, succesul profesional și personal sau relațiile de cuplu.

După 30 de ani de activitate, a fost distins cu Cavett Award de către National Speakers Association din SUA. A călătorit în lumea întreagă și și-a transmis mesajele în fața unui public foarte eterogen, mereu cu umor, speranță și entuziasm. De asemenea, a avut apariții publice alături de figuri celebre ale Americii, precum Ronald Reagan, Norman Vincent Peale, Paul Harvey, Art Linkletter și Robert Schuller.

zig ziglar

putem crește copii buni într-o lume negativă!

Ediția a III-a, revizuită

Traducere din engleză de
IRINA-MARGARETA NISTOR

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	11
<i>Cuvânt înainte</i>	12
<i>Introducere</i>	15
CAPITOLUL 1	
Să creștem copii buni este simplu – dar nu e ușor.....	17
CAPITOLUL 2	
Avem probleme!	24
CAPITOLUL 3	
Calitățile celor care reușesc cu adevărat	47
CAPITOLUL 4	
Motivația și gândirea pozitivă	67
CAPITOLUL 5	
Pași pozitivi spre educarea unor copii buni	78
CAPITOLUL 6	
Copilul tridimensional	105
CAPITOLUL 7	
Pentru un copil, iubirea se buchisește T-I-M-P	128
CAPITOLUL 8	
Formarea copiilor buni este un efort de echipă	153

CAPITOLUL 9

Comunicarea între membrii familiei 171

CAPITOLUL 10

Formarea unei imagini sănătoase despre sine 189

CAPITOLUL 11

Sexul 208

CAPITOLUL 12

Abuzul sexual și hărțuirea 230

CAPITOLUL 13

Iertarea – „pozitivul“ absolut din viață 252

CAPITOLUL 14

Disciplina – cheia măreției copilului bun 259

CAPITOLUL 15

Perseverența pozitivă formează copii buni 279

CAPITOLUL 16

Iubirea adevărată 287

Epilog 300

Celor patru copii, cei mai buni dintre câți cunosc:

JEAN SUZANNE ZIGLAR WITMEYER

CINDY ANN ZIGLAR OATES

JULIE ANN ZIGLAR NORMAN

JOHN THOMAS ZIGLAR

Respect pentru oameni și cărți

disciplină, iertare și multe alte calități, ambalate cu nespuse de multă grijă și răbdare, totul spre binele final al copiilor noștri. Formarea unor copii buni nu e un lucru ușor, oricâtă imaginație am avea, dar poate fi amuzant, palpitant și, mai ales, în final ne așteaptă o mare răsplată. Deci puneți-vă centurile de siguranță, pentru că, indiferent dacă aveți copii „mari” sau „mici”, în paginile care urmează există niște informații care vă interesează.

CAPITOLUL 1

Să creștem copii buni
este simplu – dar nu e ușor

Ochelari noi pentru o ocazie incitantă

În primăvara lui 1984, am mers la prietenul meu optician Bob Vodvarka să-mi comand niște lentile bifocale. Bob a profitat de tehnologia modernă și cu ajutorul computerului a putut să-mi prescrie rețeta ideală pentru ochelarii mei. Zece zile mai târziu mi-a oferit o pereche și a declarat că voi vedea tot ceea ce am nevoie să văd, după care și-a luat rămas-bun.

Aveam mașina parcată cam la cincisprezece metri de ușa cabinetului său. Cum mergeam eu așa, cu noii mei ochelari cu lentile bifocale, îmi ridicam picioarele foarte sus. Nu mi-am dat seama de asta până când am ajuns lângă mașină și m-am văzut în geam. Piciorul meu era ridicat cam la șaiszeci de centimetri. M-am uitat repede împrejur să văd dacă nu cumva e cineva cu ochii pe mine (știți cum e atunci când simți că ai făcut ceva nelalocul lui). Când am constatat că nu era nimeni, am început să râd gândindu-mă cât de caraghios trebuie să fi arătat.

Respect pentru oameni și cărți

După care am avut o revelație. Și eu sunt optician. Traversez țara în lung și-n lat, oferindu-le oamenilor niște ochelari foarte speciali – nu din cei cu sticlă roz, ci din cei care ne sporesc posibilitatea de a fi părinți. Acești ochelari fac chiar mai mult decât atât – vă ajută să vă dați seama de iubirea, speranța, inteligența, personalitatea, geniul, onestitatea și de toate celelalte însușiri constructive ale copilului vostru. Cu alte cuvinte, acești ochelari vă vor ajuta să luați cunoștință de uriașul potențial reprezentat de copil. De fapt, de aici pornește această carte – de la a vă îmboldi pe voi, părinții, să *priviți cu atenție pentru a vedea cum ar putea evolua acest copil deosebit în viitor.*

Două principii de educare a copiilor valoroși

De-a lungul întregii cărți *Putem crește copii buni într-o lume negativă!* afirm de mai multe ori că două principii sunt de bază. Ele sunt atât de importante, încât, dacă vom reuși să le stăpânim, ne vor simplifica întregul proces educativ.

Felul în care gândiți determină felul în care acționați

Primul principiu este *Sunteți ceea ce sunteți și unde sunteți datorită a ceea ce aveți în minte*; și puteți schimba ceea ce sunteți și unde sunteți modificând ceea ce vă trece prin minte. Cu alte cuvinte, gândurile vă afectează în mod direct faptele.

Legat de realizări, cu câțiva ani în urmă am acceptat să cumpăr un computer, deoarece eram convins că va fi un element-cheie pentru dezvoltarea companiei noastre în anii '80 și că ne va sprijini să ne atingem obiectivele. Eram

foarte încântat de acest computer. De fapt, cum eu provin dintr-un orașel din Mississippi, mă entuziasmez de orice lucru nou pe care-l cumpăr. Așa încât vă dați seama cât de fascinat am fost când a venit vorba de ceva atât de important cum e un computer.

Am povestit publicului din întreaga țară despre acest computer-minune și despre toate lucrurile extraordinare pe care avea să le facă – să verifice notele de plată, să țină inventarul, corespondența, să fiarbă cafeaua și să curețe în bucătărie. Vreau să spun că eu credeam că un computer face absolut totul.

La șase luni după ce cumpărasem computerul, l-am scos la vânzare pe mult mai puțini bani decât dădusem pe el inițial. O să spuneți că am făcut o afacere proastă; ei bine, așa a fost.

Iată un exemplu. De două ori pe lună le trimitem înștiințări tuturor celor care se află pe lista noastră de corespondență. Este vorba de un buletin informativ care îi ajută pe clienții noștri să afle care sunt noile noastre produse.

Pe listă se aflau dl și dna William B. Jones, care au primit unul dintre aceste buletine. Dar au mai primit și dl și dna William Jones, dar și dl și dna Jones. În plus, dl și dna William B. Jones au căpătat și ei un buletin, dl și dna William Jones încă unul, dl și dna Jones de asemenea.

Nu numai atât, dar și dna William B. Jones a mai primit unul. Cred că deja ați înțeles cum stăteau lucrurile. Trimiteam ori prea multe, ori prea puține, ori prea târziu, ori altor clienți. Și nici nu vă imaginați cât de supărați au

Respect pentru oameni și cărți

fost atunci când am încercat să le luăm banii de trei ori. Deveniseră pur și simplu furibunzi.

Sunteți ceea ce sunteți și unde sunteți datorită gândurilor voastre.

Pentru aceia dintre voi, cititorii, care ați avut de-a face deja cu un computer, nu va fi nicio problemă să înțelegeți ce vreau să spun. Când mi-am dat seama de gravitatea situației, am sărit în sus. Le-am spus oamenilor noștri: „Vindeți-l. Scăpați de el. Afară cu el!” Ne distrugea pur și simplu. Din fericire însă, nu am găsit niciun cumpărător. Spun „din fericire” pentru că astăzi afirm fără nicio ezitare că acest computer a avut un rol esențial în reușita companiei Zig Ziglar.

Întrebare: care este diferența dintre computerul pe care *il aveam* înainte și computerul pe care *il avem* acum?
Răspuns: niciuna. Doar că prima oară când am încercat computerul, s-a creat o confuzie totală. Apoi, într-o bună zi, Dave și Marilyn Bauer au apărut în fața ușii mele și mi-au spus: „Dle Ziglar, putem face computerul dumneavoastră să râdă, să vorbească, să fluiera și să cânte. De ce nu l-am putea face și să funcționeze?” Și le-am zis: „Dar vă rog, poftiți!”

Chiar deunăzi m-am așezat la computer și am stat de vorbă cu el și trebuie să vă spun că este cel mai extraordinar computer din câte am văzut vreodată. Într-adevăr,

râde, vorbește, fluiera și cântă, dar mai ales *funcționează!* Întrebarea firească este: ce Dumnezeu am făcut? Iar răspunsul este simplu! *Am introdus altă informație. Și, schimbând-o, am obținut alt rezultat.*

Dacă veți fi mai duri cu voi, viața va fi mai simplă

Cel de-al doilea principiu este: *Viața nu e simplă – ba, e chiar dură, foarte dură.* Și asta e valabil indiferent dacă ești directorul sau angajatul unei firme, dacă ești sportiv sau antrenor. E valabil pentru oricine. Ca să devină niște învingători, părinții și copiii trebuie să supraviețuiască într-o lume dură. Și asta înseamnă să învețe ce este disciplina.

Dezvoltarea autocontrolului presupune adesea experiențe dureroase, dar rezultatul merită efortul.

Părinți, am descoperit că, dacă sunteți severi cu voi, viața va fi mult mai iertătoare. De aceea este atât de important ca părinții să-și educe copiii să se autocontroleze încă de la o vârstă foarte fragedă. Lipsa disciplinei este sinonimă cu dezastrul. Pentru că atunci când copilul va ieși în lumea ostilă, va descoperi repede că i se impune o altă disciplină decât aceea care i-a fost insuflată de niște părinți iubitori. Dezvoltarea autocontrolului presupune adesea experiențe dure, însă rezultatul merită efortul.

Reușita nu se obține cu ușurință

Un exemplu pe care îl folosesc de multe ori pentru a scoate în evidență faptul că viața nu este ușoară se referă la angajamentele mele legate de conferințe. Într-o zi, am cunoscut o femeie care, cu o anume rețineră și fără să mă privească în ochi, mi-a spus: „Cred că luați ceva parale pentru conferințele pe care le țineți...” M-am uitat la ea și i-am zis, zâmbind: „A, nu, doamnă. Nu știu de unde aveți informațiile astea, dar nu sunt adevărate. Iau o adevărată avere pentru conferințele pe care le țin.”

Ceea ce nu i-am spus însă este că, înainte să obțin vreun onorariu, am ținut sute de conferințe gratuite la cluburile Lion, Rotary, Jaycee, în fața enoriașilor, la cluburile grădinarilor și la diverse alte birouri sau organizații ale agenților de vânzări. Cu nenumărate ocazii, am străbătut mulți kilometri într-o singură seară pe propria cheltuială pentru a vorbi unui grup de vreo zece oameni, după care m-am întors acasă în aceeași noapte, pentru că nu aveam destui bani să plătesc o cameră la motel. De ce am făcut-o? Pentru că simțeam că am ceva de spus și știam că în cele din urmă voi fi răsplătit pentru asta.

Dacă s-ar pune întrebarea: „Ce anume îți dorești în viață?“, probabil că fiecare părinte cititor al acestei cărți ar răspunde: „Copiilor mei le doresc să se realizeze în viață.” Cum putem ajunge la acest rezultat? Folosind acei ochelari despre care v-am vorbit – prin care să ne vedem copiii cu întregul lor potențial hărăzit de Dumnezeu; pregătindu-i să facă față și momentelor dure ale vieții, chiar când e vorba de perioade mai lungi; și având grijă ca informațiile

furnizate zilnic să fie canalizate spre mintea lor în așa fel încât să producă un efect puternic și stimulator.

În următorul capitol vom analiza câteva aspecte negative ale lumii în care trăim, pentru că aici va trebui să ne confruntăm cu majoritatea problemelor noastre.

E MOMENTUL SĂ FACEM O EVALUARE PERSONALĂ

1. Care este primul principiu major despre care vorbește Zig și care îi ajută pe părinți să-și crească copiii în mod eficient?
 2. Gândiți-vă la un moment din viața voastră în care modalitatea de gândire v-a afectat acțiunile.
 3. Enunțați cel de-al doilea principiu care este la fel de important pentru educarea copiilor buni.
 4. Vă protejați copilul în fața situațiilor dure din viață?
 5. Întocmiți o listă a diverselor căi prin care v-ați putea întări disciplina și ați putea afla mai multe pentru a vă pregăti copilul să facă față momentelor dure de lungă durată.
 6. V-au învățat părinții să fiți perseverenți? Cum au reușit?
-

CAPITOLUL 2

Avem probleme!

Cum arată, deci, o lume negativă?

Se prea poate ca aceia care deschid *Putem crește copii buni într-o lume negativă!* direct la acest capitol și citesc următoarele pagini să închidă cartea, convinși că aș fi persoana cea mai pesimistă și mai negativistă pe care au întâlnit-o vreodată – mai ales dacă nu vor citi ultimele paragrafe. Aș vrea totuși să vă spun de la început că, în ciuda faptului că voi furniza foarte multe informații pentru a identifica exact cum arată această lume negativă a noastră, cred cu tărie că există o soluție pentru toate aceste probleme.

Ar fi o insolență din partea mea să încerc să îndulcesc aceste probleme și să le fac să pară mai simple. Pentru că nu sunt. Cred că primul și cel mai logic și înțelept pas în rezolvarea unei probleme îl reprezintă identificarea atență, urmând apoi încercarea constructivă de a o rezolva. Și acum să ne aplecăm asupra unor probleme specifice.

Prima problemă ar fi conversația „prăpăstioasă” și dialogul cu sine în termeni negativi. De exemplu, un părinte își trimite copilul la școală spunându-i: „Vezi să nu te calce mașina!” O persoană obeză e sedentară, iar în timp

ce mănâncă își spune: „Se pune pe mine tot ce mănânc!” Dacă cineva are un accident, în câteva minute va fi chemat un „ajutor”, ceea ce este caraghios, pentru că „accidentul” deja a avut loc. E nevoie doar de cineva care să vă „remorcheze”.

Majoritatea oamenilor se trezesc cu ajutorul unui cocos electronic numit și „ceas deșteptător”. Asta este o chestie cât se poate de negativistă. Când este jefuită o bancă, se aude o alarmă. Asta îi sperie pe oameni. Când o clădire ia foc, sună alarma de incendiu. Și asta îi sperie pe oameni. Dacă vă treziți cu ajutorul unui ceas deșteptător, și asta vă sperie. De fapt, este un ceas al „momentului oportun”. Dacă îl auziți, aveți ocazia să vă sculați și să mergeți mai departe. Dacă nu-l auziți, poate înseamnă că deja v-ați sculat și ați și plecat.

Chiar și terminologia pe care o folosim este negativă. Iei o pâine și etichetezi ambele capete drept „colțuri”, când, de fapt, pâinea are „două” începuturi. Recent, întorcându-mă la Dallas, căpitanul avionului – genul atotputernic, „șeful”, cum i se mai spune – a făcut un anunț spunând: „Și acum vom face aterizarea *ultimă*.” Aproape că m-am speriat când am auzit. I-am spus stewardesei: „Doamnă, n-ați vrea să-i spuneți să înlocuiască «aterizarea *ultimă*» cu «*penultima* aterizare înainte de cea finală»? Eu mai am încă multe de făcut pe lumea asta.”

Ca jucător de golf, mă uitam adesea cum membrul unei echipe nimerea cu mingea în lac, după care, întorcându-se spre noi, spunea: „Știam eu că așa o să se întâmple!” Și apare întrebarea evidentă: dacă știa că așa o să se întâmple, de ce Dumnezeu a aruncat mingea în lac? Pentru că nu asta e scopul golfului. Asta nu-i îmbunătățește scorul. Un

ins cu o gândire pozitivă și-ar fi reprogramat gândirea, declarându-și intențiile de a lovi exact unde trebuie, după care ar fi acționat în consecință.

Cel mai adesea, o persoană obișnuită care stă seara până târziu, iar a doua zi dimineată trebuie să se scoale devreme, ultimul lucru pe care și-l spune înainte de culcare este: „Doamne, ce obosit am să fiu mâine.“ De obicei, când vine vorba de ceva greu, zicem: „Nu sunt în stare“; sau dacă avem multă treabă, spunem: „N-am să termin asta *niciodată*.“ Cum putem să fim atât de negativiști?

Lucrurile s-au schimbat în ultimii patruzeci de ani

Pentru a sublinia dificultățile întâmpinate în educarea unui copil de valoare în anii din urmă comparativ cu unul din anii '40, să analizăm și alte câteva informații, și mai negative și înspăimântătoare.

Conform dr. Watson, președintele Colegiului Baptist din Dallas, în 1940, principalele probleme din școlile publice erau următoarele: alergatul pe culoare, mestecatul de gumă, îmbrăcatul inadecvat (ceea ce presupunea inclusiv faptul că nu era băgată cămașa în pantaloni), gălăgia și faptul că hârtiile nu erau aruncate la coș.

În 1980, principalele probleme din școlile publice erau următoarele (nu chiar în ordinea importanței): jaful, atacul, furtul, spargerile, consumul de droguri, incendiile, bombele, consumul de alcool, armele, absentismul, vandalismul, crima și șantajul. Numai una dintre acestea nu este act penal, așa că să nu facem prea multe comentarii, exceptându-l pe acela că vremurile și condițiile s-au

schimbat. Cine spune că au făcut-o în bine este pur și simplu prost informat. Cum copilul vostru s-ar putea să fie confruntat cu asemenea probleme la școală și în societate în general, este clar că educația de acasă devine mai dificilă, dar și mai importantă ca oricând.

Când informația e pozitivă, obținem un rezultat pozitiv, iar când informația e negativă, obținem un rezultat negativ.

Iată un fenomen interesant din viața americană. Dacă ar fi să mă aflu în fața unei săli în care ar exista practic toate tipologiile umane posibile, fie că ar fi vorba de o companie de vânzări, de profesori, de grupuri patriotice sau de sportivi, și aș avea de apărat orgiile cu alcool, cocaină, marijuana sau orice alt fel de droguri psihedelice cu stupefacție, dacă le-aș vorbi despre incest, adulter, homosexualitate, necrofilie, bestialitate sau chiar despre sinucidere și mi-aș presăra cuvântarea cu invective, nu ar exista nici măcar un grup dintr-o mie care să stea locului și să mă asculte. Am încredere că părinții din public, care ar ști că urmează să țin o pledoarie de același gen fiilor și fiicelor lor la școală, ar veni a doua zi cu o falcă în cer și una în pământ ca să-mi anuleze conferința.